

Publicerad 2016-12-26 00:48 av Jeanne-Marie

Det är många öden man stöter på i sina möten med människor. Kanske bara att man ibland känner att paranoian gör sig påmind.

Ibland undrar jag.

Så litet och så tryggt. En ort vid vattnet som en gång varit hav. En bilverkstad, åkrar, hus, idyll. Lilla Sätla med sin dansbana dit hela ortens blyga, kåta, danslystna, gifta, sambos och singlar samlas. Där, där ingenting egentligen kan hända, fick döden sin tribut.

Han var bara 27 år, sambo och hade en dotter vacker som en Nova. Jag minns inte hans namn. Egentligen var det henne jag kände. Hans sambo. Veronica var ortens vackraste tjej. Vitblont hår, gråblå ögon. Riktigt, riktigt smal. Smak för dyra mobiler, klockor och kläder. Rimmade inte riktigt med hennes blygsamma yrke i vården.

De hade bråkat, Veronica och hennes sambo. Veronica var ledsen. Vad de bråkat om vet jag inte, men jag vet att hon tidigare klagat över sin sambos svartsjuka. Andreas hette han. Veronicas kompis som hennes sambo var svartsjuk över. Varför skulle hon umgås med honom?

Några dagar efter bråket ringde Sanna, Veronicas lillasyster. Hon grät i telefon.

Hennes systers sambo var död. Jag förstod ingenting. Han var ju bara 27 år. En läkare kom till det nyköpta huset.

Han fastslog att sambon var död. Ingen polis kom, ingen var misstänkt, inget hade hänt. Inget mer än att en 27-årig kille med sin sambo druckit vin under kvällen.

Då han hade en envis hosta tog han Cocillana-Etyfin. Ni vet den där hostmedicinen som smakar så vidrigt att man hellre hostar en vecka extra än att man tar en dos. Men sambon tog dubbel dos. Han sov gott på det. La sig i ett angränsande rum att sova för att inte störa Veronica.

Men sambon vaknade inte. Hostmedicinen och alkohol är en farlig blandning. Han slutade andas och kvävdes till döds.

Veronica sålde huset. Hennes svärföräldrar hoppades att hon skulle finna en ny man nån gång i sitt liv och inte leva sitt liv ensam.

Ett halvår tog det. Veronica blev ihop med en gammal kompis hon känt sedan de gått på dagis. De blev särbo. Veronica ville inte flytta ihop. Sa att hon ville uppfostra sin dotter själv, sa att egentligen passade de inte ihop. Hon hade föredragit en arbetargrabb, sa hon.

Efter ett halvår tog förhållandet slut. Veronicas våning var täckt av foton från gamla sambon. Alla förstod att hon måste sörja, men det var hennes syster som grät. Veronica grät aldrig. Jo kanske en gång när Takida spelade, bandet som hade varit sambons favoritband.

Nästan omedelbart efter hon gjort slut med sin kompis sedan dagis blev hon ihop med Andreas. Andreas, den kille som Veronicas sambo hade varit svartsjuk över. Andreas flyttade nästan omedelbart in hos Veronica. Ett år senare var de gifta. Lilla flickan som var som en vacker Nova fick vara tärna. Den lilla tösen slängde rosenblad efter de unga tu.

Veronica fick sin Andreas. Hans namn lät hon tatuera in på sin smala, vackra nacke. Trots allt som hon gått igenom så var Veronica tryggad. Innan sambons död hade hon tecknat en stor livförsäkring på honom. Det kan ju vara bra för den unga bruden att vara tryggad. Vem vet vilka olyckor hon kan tvingas möta i framtiden. Innan hennes man blev stadgad satt han i fängelse för narkotikabrott. Veronica var en trogen kompis och hämtade honom från fängelset med sin bil.

Sambon blev bara 27 år. Han blev bränd och hans grav har utsikt över sjön som en gång var en del av havet.

Allting slutade bra, som om det fanns en mening med att en svår olycka kunde få sin fortsättning i att livet går vidare. Allt känns nästan iscensatt bra. För bra. Det är därför som jag ibland undrar, trots att det har gått några år

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jeanne-Marie med Poeter.se id #87435 innehar upphovsrätten